

Puterea delicată a încrederii.

Foarte umani, foarte divini (17):
Încrederea permite
descoperirea potențialului
ascuns în fiecare dintre noi. Ea
ne face să creștem într-un mod
natural și armonios. Ne face să
mergem mai departe.

21.02.2026

„Niciunul nu este un vers izolat: noi
toți facem parte din același poem
divin”[\[1\]](#). Poveștile individuale care
țes istoria omenirii se împletesc între
ele prin relații de filiație, fraternitate

și prietenie. Inima noastră își începe bătaia datorită vieții altora și va fi apoi mereu animată, încurajată, consolată și întărită — dar și rănită — de cei care împart cu noi drumul vieții. Faptul că depindem unii de alții nu este un efect colateral al păcatului original, la care ar trebui să ne resemnăm, ci face parte din însăși structura ființei noastre, creată după chipul lui Dumnezeu.

Deși viața noastră în societate pare uneori un curent frenetic care tinde să ne transforme în indivizi izolați, știm că nu suntem pe deplin noi înșine decât în relație, în interdependență; ne regăsim doar atunci când suntem dispuși să ieșim din noi înșine. Cei care descoperă în profunzime această realitate încetează să mai vadă în propriile limite obstacole care le-ar putea împiedica fericirea. Relațiile li se arată atunci ca adevărate poduri care le lărgesc lumea[2]. Dar nu toți

fac această descoperire sau nu în aceeași măsură; astfel, în condiții egale de poziție socială, educație sau temperament, persoane diferite pot trăi în moduri radical diferite, în funcție de calitatea relațiilor lor: unii pierduți într-o mulțime singuratică, alții mereu însoțiți și mereu însoțitori.

O privire transformatoare

La încheierea parcursului Său pe pământ, Isus le spune apostolilor Săi: „Vă numesc prietenii Mei” (In 15,15). Cel care este Dumnezeu și Om perfect, modelul spre care ne îndreptăm pentru a învăța să fim oameni, parcurge drumul vieții mână în mână cu ceilalți. Aceasta o percepem încă de la prima Sa întâlnire cu cei Doisprezece: Isus intră în relație cu fiecare dintre ei, iar legătura crește treptat în cunoaștere, prietenie și iubire, până când le oferă inima Sa deschisă.

Cititorul Evangheliei cunoaște limitele și slăbiciunile celor care mai târziu vor deveni stâlpii Bisericii. Oare nu le vedea El? Bineînțeles că da, dar Cuvântul Verbului este creativ; privirea Sa plină de iubire îi întărește, pentru că este o privire plină de încredere. Acești oameni simpli se știu iubiți, aleși, și cresc mai mult decât ar îndrăzni să spere, pentru că simt încrederea Domnului în ei. La fel se întâmplă și în viața noastră, atunci când ne dăm seama de iubirea pe care Dumnezeu ne-o poartă. Deși vorbim adesea despre importanța de a crede în Isus, nu trebuie să uităm că ceea ce ne transformă cu adevărat este că El are încredere în noi. Da, un semn clar al maturizării credinței noastre este că ne sprijinim din ce în ce mai mult pe încrederea pe care Dumnezeu o are în noi.

Să privim discipolul care a rămas fidel lui Isus până la cruce. Care este

secretul tăriei sale? Poate chiar numele cu care se numea el însuși: „discipolul pe care Isus îl iubea”. Ioan își descoperă identitatea în faptul că este iubit de Isus; aceasta îi lărgeste puterile, îi mărește inima și îl face capabil de o fidelitate admirabilă. Relatarea sa despre Cina cea de Taină arată cât de profund intrase, prin încredere, în inima lui Isus. Așa este: încrederea ne permite să accesăm o cunoaștere mult mai profundă decât cea pe care o poate oferi rațiunea.

Așa cum Isus a intrat în viața apostolilor, prietenii Săi, tot astfel Dumnezeu vrea să intre și în viața noastră. Relația noastră de prietenie cu El poate urma aceeași linie ascendentă, astfel încât capacitatea noastră de a iubi să se extindă tot mai mult. Cu un profund respect pentru libertatea noastră, Isus ne oferă prietenia Sa, în care se manifestă o încredere care ne

descoperă cine suntem pentru El[3]. Pentru a crește și a ne exercita libertatea cu ușurință, avem nevoie de o siguranță interioară; o siguranță întemeiată mai ales pe convingerea că cineva ca El (și cine este ca Dumnezeu?) mizează pe noi... O astfel de convingere face posibilă creșterea, pentru că atunci când ceva bun ne costă, când nu ne vedem capabili să ne depășim, încrederea lui Dumnezeu în noi întărește încrederea noastră. Încrederea sinceră descoperă potențialul ascuns în fiecare dintre noi, adesea îngropat sub lipsa de stimă de sine sau frica de eșec, și ne împinge să-l dezvoltăm în slujba celorlalți: ne face să creștem într-un mod natural și armonios; ne face capabili de mai mult.

Așa îi iubește Isus pe ai Săi: El știe pe cine a ales, îi cunoaște mai bine decât oricine — chiar mai bine decât se cunosc ei înșiși — și mizează pe ei. Știe până unde pot ajunge și, ținând

cont de timp și de răspunsul lor, îi conduce treptat; nu se grăbește să-i formeze, pentru că știe că aceasta este o artă care cere răbdare. Este un bun învățător și știe să „piardă” timp cu ei, așa cum fac prietenii. Câștigă încrederea lor prin afecțiunea Sa și facilitează cunoașterea reciprocă prin disponibilitatea Sa răbdătoare și înțelegerea Sa. Acest mod de a iubi, atât divin cât și profund uman, creează o adevărată prietenie între Învățător și discipoli, care îi angajează și scoate la iveală ce este mai bun în ei.

Să-L lăsăm pe Dumnezeu să intre în profunzimea sufletelor noastre

Domnul „se interesează de bucuriile tale, de succesele tale, de iubirea ta, dar și de greutatea tale, de durerile și eșecurile tale”[4]. De aceea trebuie să-i vorbim cu încredere, să-i deschidem inima larg, să împărtășim

cu El tot ceea ce este al nostru. Când avem încredere adevărată într-o persoană, renunțăm la măștile cu care ne protejăm de obicei; în acel moment, ele ne par inutile; simțim că putem fi noi înșine fără teamă.

Această încredere descoperă adevărul ființei noastre și ne dă o mare libertate interioară. Știind că nu există prietenie mai sinceră decât a Sa, Îl putem lăsa să intre până în adâncul casei sufletului nostru. Oare Îl vom ține doar în salonul unde primim oaspeții?

Pe măsură ce prietenia crește, firesc va fi să vrem să-i arătăm fiecare colț al vieții noastre: sala de lucru, pentru ca El să ne vadă în timp ce ne îndeplinim munca ascunsă; sala de jocuri, unde se află lucrurile care ne entuziasmează, visele care ne mișcă; îi vom arăta și debaralele, pline de obiecte, unele mai utile decât altele, dar și fragmentele care s-au spart de-a lungul drumului. Dacă ne facem

cunoscuți, dacă aprindem lumina... El va lumina colțurile care par întunecate și ne va ajuta să vedem spațiile unde trebuie să punem ordine. Și o va face cu claritate, dar mai ales insuflând speranță, pentru că privirea Sa nu judecă și nu intimidează; este o privire plină de iubire care întărește și înalță; este o privire creatoare și mântuitoare.

Încrederea atrage încrederea

Iubirea umană, în cele mai înalte expresii ale sale, ne vorbește despre iubirea lui Dumnezeu.

Experimentarea într-o prietenie a forței care izvorăște din încredere, descoperirea că cineva crede în noi, ne împinge să dăm ce este mai bun din noi înșine; astfel înțelegem cum trebuie să fie privirea lui Dumnezeu. De aceea și noi trebuie să căutăm să privim pe ceilalți așa cum a făcut Isus, învățând de la El să fim o lumină pentru cei din jurul nostru.

Pe măsură ce experimentăm valoarea transformatoare a încrederii lui Dumnezeu și a încrederii în Dumnezeu, conștientizăm necesitatea de a o oferi și altora.

„Dumnezeu se folosește deseori de o prietenie autentică pentru a-și împlini lucrarea de mântuire”[5]. Încrederea pe care și-o acordă prietenii buni este adesea mijlocul prin care Dumnezeu ne arată ceea ce poate nu am îndrăzni să înfruntăm singuri. Dacă avem norocul să avem prieteni adevărați, oameni care țin la noi, mai buni și mai fericiți, și ne permitem să le deschidem aceste spații intime, am experimentat de multe ori cum lumea noastră interioară se îmbogățește prin împărtășirea ei.

Într-un climat de încredere nu există teamă ca ceilalți să ne vadă slăbiciunile sau luptele, nici reticență

în a împărtăși proiectele și visele noastre. Știm că cei care ne iubesc ne vor ajuta să ne depășim limitele și să prevenim ca ele să devină obstacole. În dinamica umană de a da și a primi, a ne oferi înseamnă a împărtăși singularitatea noastră, a ne arăta cu autenticitate. Atingerea acestui punct ne conferă o mare libertate, dar presupune efortul de a ieși din noi înșine: disponibilitatea de a ne expune, știind că astfel devenim vulnerabili. Încrederea naște încredere, iar riscul de a fi rănit nu se compară cu câștigul de a iubi și a fi iubit.

Cuvântul care fortifică vindecă și încurajează

Încrederea stă la baza funcționării oricărei relații, a creșterii personale și profesionale a oamenilor și a oricărei lucrări de formare. De aceea, atunci când vrem să-i ajutăm pe ceilalți, subliniem imediat

importanța ascultării, a înțelegerii, a răbdării etc., dar, în realitate, avem nevoie de mult mai mult: încrederea în oameni ne face să-i privim cu optimism, să credem în ei, să le intuim potențialul, să avem speranță în ceea ce pot deveni, încât să ne bucurăm și de eforturile lor.

„Urmând exemplul Domnului —scrie sfântul Josemaría—, înțelegeți-vă frații și surorile cu o inimă foarte largă, care nu se teme de nimic, și iubiți-i cu adevărat [...]. Fiind foarte umani, veți ști să treceți peste micile defecte și veți vedea întotdeauna, cu o înțelegere maternă, partea bună a lucrurilor”[6].

A acționa astfel nu înseamnă a ne îndepărta de realitate sau a ignora limitele ori defectele celorlalți. Dacă ținem la ei, vom dori să-i vedem mai buni: cunoscându-i și iubindu-i așa cum sunt, în prietenia și fraternitatea care ne leagă, vom putea să-i

avertizăm asupra pericolelor pe care nu le sesizează sau să le sugerăm ceva ce poate nu înțeleg imediat, însoțindu-i în descoperirea binelui ascuns dincolo de noua perspectivă[7]. Afecțiunea sinceră pentru celălalt creează un climat de libertate și încredere, care se manifestă prin claritatea cu care explicăm de ce vedem că e util să depună efort într-un anumit punct de luptă, astfel încât să se simtă însoțit pe parcursul drumului și nu împins să acționeze irațional.

„Funcția directorului spiritual este să ajute sufletul să vrea — să fie dispus — să facă voia lui Dumnezeu”[8].

Uneori se întâmplă să vrem să ajutăm pe cineva care pare că nu ne ascultă și să ne lăsăm purtați de prejudecata că nu vrea sau că nu ne permite. Nu trebuie să uităm că suntem fragili și că drumul, pe lângă lecțiile învățate, lasă uneori răni care au nevoie de timp pentru a se

vindeca. Deseori, durerea provocată de aceste lovituri construiește bariere care izolează, care protejează de posibile suferințe, dar care împiedică regăsirea încrederii necesare pentru a continua să creștem.

Cuvântul care întărește, care vindecă și care încurajează este cel mai pur uman cuvânt. Doar dacă există încredere, afecțiune sinceră și gratuită ne vom conecta cu celălalt, iar cuvântul nostru, cu harul lui Dumnezeu, va participa la puterea sa creatoare; va deveni manifestare a iubirii sale și va ajuta la vindecarea rănilor. „Dumnezeu ne cunoaște pe fiecare, inclusiv pe cei răniți, și ne privește pe toți cu tandrețe. Să învățăm de la Domnul să privim astfel, să înțelegem pe fiecare și să ne punem în locul celuilalt”[9]. Trebuie să fim răbdători și să semănăm încredere cu afecțiune, prin gesturi care arată interesul nostru sincer.

Dumnezeu a vrut ca noi să avem nevoie unii de alții și acționează în istoria umană prin bărbați și femei, folosind fiecare dintre noi pentru a ne ajuta reciproc.

Cei care au responsabilități față de alții trebuie să fie atenți la riscul de a dori mereu să ofere soluții sau răspunsuri. Uneori, aproape inconștient, putem crede că ajutăm pe cineva când îl facem să adopte metoda noastră personală de a obține cele mai bune rezultate. Dar munca de formare nu constă în a-l face pe celălalt să meargă așa cum vrem noi. Așteptarea ca ceilalți să se conformeze unor tipare prestabilite nu le deschide orizonturi; dimpotrivă, îi poate supune frustrării de a nu îndeplini anumite așteptări.

O adevărată formare este aceea care reușește să facă din fiecare, împreună cu Dumnezeu, protagonistul autentic al propriei

vieți. Cei care doresc să contribuie la această lucrare au rolul de a însoți, de a facilita cunoașterea de sine, punând întrebări care stimulează reflecția, oferind mai multe indicii decât răspunsuri, chiar dacă necesită mai mult efort. Când fiecare descoperă un orizont și își stabilește un obiectiv, efortul de a-l atinge este mult mai eficient, pentru că izvorăște din interior. Chiar dacă durează mai mult până se obțin „rezultatele” așteptate, însăși efortul modelează persoana într-un mod bun, stabil și virtuos. Experiența proprie repetată ne determină să apreciem mereu inițiativa personală și să stimulăm implicarea fiecăruia.

Încrederea se naște acolo unde percepem iubirea lui Dumnezeu, care este răbdătoare, nu se mânie, nu ține cont de rău, ci iartă totul și crede totul (cf. 1 Co 13,4-7). Cel care iubește astfel devine un maestru, un reper sigur, o forță delicată care îi duce pe

ceilalți mai departe decât pare posibil. Ce surprize ne așteaptă când respectăm această „pământ sfânt” care sunt ceilalți! Atunci Duhul Sfânt îi poate ajuta să dea cea mai bună versiune a lor înșiși. Dacă avem speranță în ceea ce pot deveni și în harul și bunătatea pe care Dumnezeu le-a sădit în ei, le vom da aripi ca să zboare.

.....

[1] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 111.

[2] Cf. *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1937.

[3] Cf. Ps 8,5-7 : «Ce este omul că te gândești la el, sau fiul omului, că-l iei în seamă? L-ai făcut cu puțin mai mic decât pe îngeri, l-ai încununat cu cinste și măreție .L -ai făcut să stăpânească lucrările mâinilor tale”.

[4] Sfântul Josemaria, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 218.

[5] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 1 nov. 2019, nr. 5.

[6] Sfântul Josemaría, *Scrisoare 27*, nr. 35.

[7] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 16 feb. 2023, nr. 3-6.

[8] Sfântul Josemaría, *Scrisoare 26*, nr. 38.

[9] F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 16 feb. 2023, nr. 15

Carmen Córcoles

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/foarte-umani-foarte-divini-xvii-puterea-delicata-a-increderii/> (30.03.2026)